

ninger, der findes i sager, der er eller har været under behandling i hvilken som helst en del af den kommunale forvaltning, der hører under kommunalbestyrelsens ansvar. Det følger endvidere af den kommunale styrelseslov, at økonomiudvalget har indseende med hele forvaltningen. Borgmesteren har som øverste leder af forvaltningen det daglige ansvar for tilrettelæggelse og koordination af forvaltningens arbejde, og borgmesteren vil i den forbindelse kunne have brug for oplysninger fra alle forvaltningsgrene.

Den kommunale forvaltning er i praksis opdelt i en række forvaltningsgrene, der løser forskellige forvaltningsopgaver. Opdelingen varierer fra kommune til kommune. På det administrative plan fungerer den kommunale forvaltning imidlertid som en enhedsforvaltning. Det indebærer bl.a., at en række funktioner meget ofte varetages samlet. Det gælder f.eks. sekretariatsfunktioner, herunder personaleadministration, poståbning, journalisering, skrivning og kasse- og bogholderfunktioner. Endvidere findes der især i mindre kommuner funktioner, som udøves af ansatte med særlig uddannelse, f.eks. jurister eller psykologer, som yder faglig bistand på tværs af forvaltningsgrenene. I de små kommuner vil også det øvrige personale ofte udøve funktioner i flere forskellige forvaltningsgrene.

På den baggrund finder justitsministeriet ikke, at det vil være praktisk muligt generelt at gennemføre de begrænsninger i videregivelsesadgangen mellem de enkelte forvaltningsgrene i en kommune, som foreslås med hensyn til videregivelse til andre selvstændige myndigheder.

På baggrund af tavshedspligtsudvalgets betænkning medtages imidlertid en bestemmelse i forslagens § 32 om, at ansatte i en offentlig forvaltning ikke må indhente fortrolige oplysninger, som er uden betydning for varetagelsen af den pågældendes opgaver i forvaltningen. Det vil herefter få karakter af en tjenesteforseelse, hvis medarbejdere i en forvaltningsgren indhenter fortrolige oplysninger i en anden gren af den kommunale forvaltning, uden at vedkommende har brug for den til løsning af en arbejdsopgave.

Justitsministeriet finder endvidere, at det for det meget store område af sager, der rejses ved ansøgning fra en borger, vil være muligt at fastsætte regler om, at ansatte i en forvaltningsgren som hovedregel ikke må indhente rent private oplysninger om ansøgeren i andre grene af forvaltningen, uden at ansøgeren har givet samtykke hertil, jfr. herom nedenfor.

På baggrund af beretningen af 1. august 1985 fra folketingets retsudvalg foreslås det derfor i en bestemmelse i § 29, at der i sager, som rejses ved ansøgning fra en borger, som helt overvejende hovedregel ikke må indhentes oplysninger fra andre dele af forvaltningen om ansøgerens rent private forhold, uden at ansøgeren har givet samtykke hertil. Denne bestemmelse er for så vidt et brud med den undersøgelsesmaksime, der som anført ovenfor gælder for behandlingen af sager i den offentlige forvaltning. Bestemmelsen er medtaget for i højere grad end hidtil at sikre, at den enkelte borger i disse typer af sager selv får lejlighed til at vurdere om fordelene ved, at en ansøgning imødekommes, står rimeligt mål med det ubehag, der eventuelt kan føles forbundet med, at en myndighed skaffer sig kendskab til den pågældendes rent private forhold, så som oplysninger om sygdomsforhold o.l.

Myndighederne må naturligvis ikke – selv om der kan opnås samtykke hertil – indhente flere oplysninger, end der er behov for. Det følger direkte af den foreslåede bestemmelse i § 32, at der ikke i denne situation må afkræves ansøgeren samtykke til indhentning af flere oplysninger, end det er nødvendigt for sagens behandling.

De materielle regler for det pågældende forvaltningsområde kan føre til, at myndigheden for at træffe afgørelse i sagen skal have flere oplysninger om den pågældende ansøger, end myndigheden allerede er i besiddelse af. Hvis ansøgeren ikke selv kan meddele sådanne yderligere oplysninger eller ikke giver samtykke til, at de for behandlingen af sagen *nodvendige* oplysninger indhentes, herunder oplysninger, der skal sikre kontrol med ansøgerens egne oplysninger, vil følgen typisk være, at ansøgningen ikke kan imødekommes. Ansøgeren må i sådanne tilfælde gøres bekendt med virkningen af, at samtykke ikke meddeles.

Da der forskellige steder i lovgivningen er fastsat regler om, at en forvaltningsmyndighed kan afkræve ansøgeren og andre, herunder andre forvaltningsmyndigheder, enhver oplysning af betydning for en sags afgørelse, er det fundet nødvendigt at fravige hovedprincippet for sådanne tilfælde. Det må imidlertid antages, at disse regler er blevet gennemført, uden at der har været anledning til at tage stilling til betydningen af en generel regel, som den foreslåede. En gennemførelse af en hovedregel om samtykke bør derfor efter justitsministeriets opfattelse føre til, at myndighederne, selv om de formelt ikke er forpligtet hertil, normalt også i disse tilfælde indhenter samtykke fra ansøgeren, medmindre de reale hensyn, der